

Brad Thor

Machtsvirus

Karakter Uitgevers B.V.

Proloog

Washington, D.C.

Toen uitlekte dat de president ter observatie naar het Bethesda Naval Hospital was overgebracht, brak er paniek uit. Als de president van de Verenigde Staten al niet veilig was voor het virus, was niemand dat.

Scot Harvath zwenkte langs de auto voor hem en reed door oranje de kruising op. Het werd met de minuut drukker op straat. Door geruchten dat de grenzen zouden worden dichtgegooid, waren mensen massaal gaan hamsteren.

‘We hoeven dit niet te doen,’ zei de vrouw naast hem.

Wat ze bedoelde, was dat hij dit niet hoefde te doen. Hij kon er ook van door gaan. Hij hoefde niet in Washington te blijven.

‘Ik heb al met Jon en zijn vrouw gesproken,’ zei hij. ‘Daar ben je veilig.’

‘En jij dan?’

‘Ik red me wel. Ik kom je zo snel mogelijk achterna.’

Hij loog. Het was goedbedoeld, hij zei het ter geruststelling, maar toch was het een leugen. Er gingen al geruchten dat het luchtruim afgesloten zou worden. Daarom moest hij haar vanavond nog weg zien te krijgen.

‘Stel dat we overhaast te werk gaan?’ vroeg ze.

‘Dat is niet zo.’

Lara wist dat hij gelijk had. Ze had de voorspellingen gezien. Zelfs in het meest optimistische scenario was de prognose onthutsend. De steden zouden het het zwaarst te verduren krijgen. Ziekenhuizen zaten al aan hun maximale capaciteit en werden langzamerhand overspoeld door verder gezonde mensen die absoluut meenden dat ze een of meer van de symptomen vertoonden. Het werd bijna ondoenlijk om echte noodgevallen zoals hartaanvallen en acute astma-aanvallen ertussenuit te pikken. En het zou alleen nog maar erger worden.

In alle steden en dorpen op het Amerikaanse continent hadden overheidsinstanties de grootste moeite om burgers de meest elementaire dienstverlening te bieden, en men wist niet goed wat men aan moest met de verbijsterende hoeveelheid doden die voorspeld waren, ook als het

maar half zo erg werd als in de prognoses stond. Kortom: de plaatselijke overheden stonden voor een onmogelijke opdracht.

Het aantal beschikbare hulpverleners zou afnemen doordat een deel van hen ten prooi viel aan het virus of doordat ze thuisbleven om hun eigen gezin te beschermen. Het zou niet lang meer duren voordat de alarmcentrales wegens gebrek aan personeel dichtgingen. Daarna zouden waterzuiveringsinstallaties en energiecentrales worden stilgelegd. Ziekenhuizen, apotheken en winkels zouden de deuren sluiten – de meeste waren geplunderd en in brand gestoken. Het land zou in een staat van chaos en anarchie terechtkomen.

De enigen die mogelijk zouden kunnen overleven, waren degenen die goed naar de tekenen des tijds hadden gekeken en zich op het ergste hadden voorbereid. Maar ook zij konden er niet zeker van zijn dat hun niets zou overkomen. In het kielzog van de dood volgde een andere dreiging die net zo vernietigend zou zijn: degenen die van plan waren misbruik te maken van de ontredde.

Plotseling scheurden er twee blauw-witte Suburbans van het ministerie van Binnenlandse Veiligheid de hoek om. De auto's kwamen recht op hen af, met zwaailichten en loeiende sirenes.

Harvath gooide het stuur met een ruk naar rechts. Het scheelde maar een paar centimeter. De Suburbans reden op hun eigen weghelft verder.

Lara draaide zich op haar stoel om toen ze voorbij scheurden. 'Jezus!' riep ze. 'Zag je dat? Die knalden bijna tegen ons op.'

De chaos was nu echt begonnen.

Voordat hij iets kon terugzeggen, ging zijn mobieltje. 'Goed,' zei hij nadat hij naar de stem aan de andere kant van de lijn geluisterd had. 'We zijn er over tien minuten.'

Hij verbrak de verbinding, drukte het gaspedaal dieper in en zei tegen haar: 'Het vliegtuig is net geland. Alles staat klaar wanneer wij er zijn.'

Toen ze Reagan International bereikten, reden ze door naar de ingang voor het particulier vliegverkeer. Het stikte er van de limousines en zwarte Town Cars. Kennelijk was hij niet de enige die had begrepen wat er aan de hand was. Iedereen die daartoe in staat was, probeerde nu weg te komen.

Hij wilde voorkomen dat hij vast zou komen te zitten op het parkeerterrein, en daarom zette hij de auto bij de ingang neer. Hij stapte uit om Lara's tas te pakken.

Hij deed de kofferbak van zijn Tahoe open, toetste een code in op een van de laatjes van zijn TruckVault en trok die open.

'Ik heb mijn dienstwapen bij me,' zei Lara. 'Plus mijn papieren en extra munitie.'

Dat ze altijd gewapend was, wist hij. Hij haalde een klein koffertje tevoorschijn en gaf dat aan haar. ‘Voor het geval dat,’ zei hij.

Lara drukte de sloten open en deed de bovenkant omhoog. ‘Een satelliettelefoon?’ vroeg ze.

Harvath knikte. ‘Als deze ellende doorgaat, zal het niet lang meer duren voordat het mobiele netwerk platgegooid wordt.’

‘Heb ik daarginds überhaupt wat aan mijn mobieltje?’

‘Als je eenmaal uit Anchorage bent vertrokken, kun je je telefoon net zo goed uitzetten tot je bij het huis bent. Je hebt daar geen bereik, maar je kunt wel via de wifi bellen.’

Hij maakte het batterijencompartiment open en liet haar zien waar hij het nummer van de satelliettelefoon had verborgen die hij in zijn tas had gestopt. Als alles misliep, konden ze elkaar altijd nog bellen.

Hij deed de kofferbak dicht, pakte haar tas en liep met haar naar het gebouw van Signature Flight Support. Daarbinnen was het een grote chaos.

Vermogende gezinnen en zakenlieden verdrongen zich bij de balie om als eerste geholpen te worden, en de ruimte stond vol koffers en tassen. Er werden zeer diverse reisbestemmingen opgegeven – Jackson Hole, Eleuthera, Costa Rica, Kauai – waarschijnlijk tweede of derde huizen waar men een veilig heenkomen zocht.

Harvath zag hun copiloot, die Lara’s tas en het koffertje overnam en voor hen uit naar het vliegtuig liep.

Harvath wilde het afscheid niet al te lang maken. Ze moesten zo snel mogelijk opstijgen.

Hij sloeg zijn armen om haar heen en zoende haar. Het voelde afstandelijk, alsof er iets tussen hen in stond. In zijn hoofd had hij de luchthaven al verlaten en hij was met zijn gedachten bij de gevaarlijke opdracht die hij had gekregen.

‘Het is nog niet te laat,’ zei ze.

Maar ze wist zelf ook wel dat dat niet waar was.

‘Je moet gaan,’ zei hij. Hij gaf haar een zoen en maakte zich los uit haar omhelzing.

‘Loop nog even mee naar het vliegtuig.’

Het was te rumoerig om de ringtone te horen, maar in zijn broekzak voelde hij zijn mobieltje trillen. Hij haalde het toestel tevoorschijn en las het binnengekomen bericht. Nu moest hij echt gaan.

‘Geen tijd meer,’ zei hij. Hij gaf haar een laatste zoen. ‘Laat wat van je horen wanneer je er bent.’

Met die woorden draaide hij zich om en liep terug naar Signature Flight Support.

Zo gauw hij het gebouw was binnengegaan, belde hij de persoon die hem het sms'je had gestuurd. 'Weet je het zeker?' vroeg hij.

'Honderd procent,' zei de stem aan de andere kant van de lijn.

'Hoeveel tijd heb ik?'

'Misschien een paar uur, misschien een paar dagen. Wat ga je doen?'

'Wat zou jij doen?' vroeg Harvath.

'Ik zou mijn zaken op orde stellen en hopen dat het niet al te veel pijn zal doen.'

1

Het Ituri-district
De Democratische Republiek Congo
Een week eerder

De zware truck denderde door de vroege ochtendschemering. Mist hing boven de weg die door de jungle slingerde.

Scot Harvath haalde zijn mobieltje tevoorschijn en bekeek het filmpje nog eens. Hoeveel keer had hij de beelden nu al gezien? Honderd keer? Tweehonderd keer?

De beelden waren schokkerig en niet alles stond er even scherp op. Een team in beschermende chemicaliënpakken ging een kleine medische hulppost binnen. Even later waren er mondingsvlammen te zien en werd er geschoten. Daarna niets.

Het filmpje was gemaïld naar CARE International, de Amerikaanse liefdadigheidsorganisatie die de kliniek had opgericht. De beelden werden snel doorgemaïld naar de oprichter van CARE, zakenman en filantroop Ben Beaman.

Beaman had urenlang geprobeerd de Matumaini Clinic in oostelijk Congo te bereiken. Zonder succes. Uiteindelijk trok hij de stoute schoenen aan en nam hij contact op met een bevriende hooggeplaatste functionaris van Buitenlandse Zaken. Maar omdat er op dat moment geen Amerikanen in de hulppost werkten, kon BuZa weinig doen. Het viel 'buiten hun taakstelling', zoals zijn contactpersoon het verwoordde. De man bood aan wat rond te vragen, maar zei erbij dat Beaman er niet te veel van moest verwachten.

Beaman zag CARE als zijn familie. Een aanval op een van hen was een aanval op hen allen. Het maakte hem daarbij niet uit of de desbetreffende persoon uit Kinshasa of Kansas City kwam. Als BuZa niets voor hem kon betekenen, moest hij elders hulp zien te krijgen.

Maar waar? Hij kende niemand bij de FBI en de CIA, en bovendien zou hij daar hoogstwaarschijnlijk nul op het rekest krijgen. Een onbeduidende medische hulppost in Afrika, midden in de jungle, viel voor niemand

‘binnen de taakstelling.’ Toch moest er iemand te vinden zijn die hem kon helpen.

Hij was gaan nadenken.

Toen een van zijn medewerkers, een vrouwelijke arts, uit een CARE-ziekenhuis in Afghanistan was ontvoerd, was er een buitengewoon bekwame man ingehuurd, die naar Afghanistan was gevlogen en haar had gered. Dat was het soort hulp dat hij nodig had.

Het kostte Beaman heel wat telefoontjes om Scot Harvath op te sporen. De man werkte voor een particuliere inlichtingendienst die niet aan reclame deed. Dat was namelijk volstrekt overbodig.

De meeste opdrachten kreeg de Carlton Group tot dan toe van het ministerie van Defensie, en het betrof dan altijd geheime operaties. Tegenwoordig werden ze regelmatig voor dat soort klussen ingeschakeld door het Witte Huis en de Central Intelligence Agency.

In het verleden had de Carlton Group het moeilijk gehad en zag het bedrijf zich gedwongen alle klussen aan te nemen die werden aangeboden, maar dat hoefde nu niet meer. Tegenwoordig werkten ze eigenlijk niet meer voor particulieren. En als ze een uitzondering maakten, moest daar wel een dringende reden voor zijn.

Net als Artsen Zonder Grenzen waagde CARE zich in gebieden waar anderen niet durfden te komen. Van Mumbai tot Mogadishu hadden ze vestigingen opgezet, in de armste gebieden van de derde wereld.

Niet alleen gaven de westerse vrijwilligers van CARE de plaatselijke bevolking medische hulp, maar ook verzorgden ze vaardigheidstrainingen voor het lokale personeel. Het waren goede mensen die goede dingen deden voor hen die dringend hulp nodig hadden. De organisatie had regelmatig te kampen met geweld.

Door de jaren heen waren de klinieken en het personeel een paar keer aangevallen. Er was wel beveiliging, maar de financiële middelen daartoe waren niet onbeperkt. Ze wilden het geld vooral gebruiken om mensen te helpen. Dát was hun taakstelling.

Ze wilden in Congo nog twee klinieken openen, maar Beaman zette de plannen daarvoor voorlopig stop. Eerst wilde hij weten wat er in de Matumaini Clinic gebeurd was.

De Amerikaanse overheid werkte liever niet samen met ngo's als het om geheime operaties ging, maar de oprichter van de Carlton Group had daar een andere kijk op. Hij had al een paar opdrachten voor ngo's gedaan, maar nog niet voor een organisatie als CARE. Als hij hen kon binnenhalen, zou dat een grote aanwinst voor de portfolio van het bedrijf kunnen zijn.

Bovendien had Beaman de Carlton Group een royale financiële tege-

moetkoming in het vooruitzicht gesteld. Het was een gevaarlijke opdracht, en Beaman onderkende de risico's die ermee gemoeid waren. Hij stelde slechts één voorwaarde. Hij wilde dat Scot Harvath de operatie zou leiden.

Dat stelde de Carlton Group meteen voor een probleem. Eigenlijk was Harvath niet beschikbaar.

Hij had in een razend tempo gewerkt en was net terug van een zenuw-slopende missie in Syrië. In Amerika had hij alles een tijdje op de lange baan moeten schuiven, en dat gold ook voor zijn relatie.

Ze woonde in Boston, en Harvath in de buurt van D.C., bij Alexandria. Door de afstand was het al moeilijk genoeg om de relatie te onderhouden. Wat het bijna onmogelijk maakte, was hoe vaak Harvath afspraken met haar verzette of zelfs naar het buitenland vertrok zonder haar iets te zeggen. Ze had hem gevraagd een vakantieweek in te plannen, en die afspraak in marmer te beitelen, daar een kogelwerend vest omheen te wikkelen en het geheel in een vijftien meter dikke betonlaag te storten.

Harvath had een vakantieweek uitgekozen en was naar Carlton gegaan om diens zegen te vragen. De afspraak stond.

Ze zouden in de herfst naar New England gaan omdat de bomen in dat seizoen zo prachtig waren. Ze nam op haar werk dezelfde week vrij, huurde een idyllisch huisje aan het water en regelde dat er twee kisten van hun favoriete wijn op het adres zouden worden afgeleverd. Dat zou een enorme verrassing zijn.

Ze zouden onderweg langs haar favoriete winkel gaan om boodschappen in te slaan. Eenmaal bij het huisje aangekomen zou de wijn klaarstaan en hoefden ze nergens meer heen. Er zaten heel grote ramen in de slaapkamer, van waaruit ze zicht hadden op de bomen in hun prachtige herfstkleuren. Het was precies wat ze nodig hadden.

Toen Reed Carlton – oftewel 'de Ouwe', zoals Harvath hem noemde – belde, kwam hij meteen ter zake. 'Morgenochtend op kantoor komen voor een vergadering. Zorg dat je er om halfacht bent. En trek een net pak aan.'

Het was duidelijk dat er een belangrijke klant was uitgenodigd, maar Carlton had verder niets gezegd. Typisch Carlton. Die oude gewiekste spion vertelde nooit meer dan hij wilde prijsgeven.

Dat maakte Harvath niet uit. Hij was er zo langzamerhand wel aan gewend geraakt. Hij was eigenlijk al niet meer met zijn hoofd bij het werk en zag ernaar uit om een week in New England door te brengen.

De volgende ochtend betrad de 1,80 meter lange Harvath het kantoor van de Carlton Group in Reston, Virginia. Hij had een kop koffie in de hand, droeg een donkergrijs pak van Ralph Lauren, een wit overhemd en een donkerblauwe stropdas. Omdat hij net terug was van een intensieve

missie in het buitenland was hij bijna vijf kilo afgevallen, terwijl hij er normaal gesproken ook al fit uitzag.

Zijn blauwe ogen staken af tegen zijn gebruinde huid, en zijn rossige haar leek nog lichter dan anders. Toen hij die ochtend in de spiegel had gekeken, leek hij meer op een student uit het zuiden van Californië die de hele dag op het strand rondhing dan op een voormalige Navy SEAL die in het kader van de terreurbestrijding geheime operaties uitvoerde.

De Ouwe was al met de klant naar de vergaderruimte gegaan. Harvath stapte naar binnen en werd voorgesteld aan Ben Beaman, directeur van CARE International.

Nadat Harvath had geïnformeerd naar de gezondheid van de arts die hij in Afghanistan had gered, vroeg Carlton de twee mannen te gaan zitten, waarna ze ter zake kwamen.

Beaman had zijn laptop bij zich en gaf een korte PowerPoint-presentatie over de Matumaini Clinic. Hij liet beelden zien van de kliniek, het personeel, en de mensen die er behandeld werden, voornamelijk gezinnen met kinderen.

De naam van de kliniek was afkomstig uit het Swahili en betekende 'hoop'. Het gebouw lag diep in de jungle, bij de grens met Uganda – de enige medische hulppost in een straal van meer dan tweehonderd kilometer. De kliniek telde vijftien bedden, een onderzoekkamer die tevens als laboratorium dienstdeed en een kleine apotheek.

Tot besluit van zijn presentatie liet Beaman het filmpje van de aanval zien. Nadat hij op de play-knop had gedrukt, bekeken de drie mannen de beelden.

Toen het filmpje afgelopen was, klapte Beaman zijn laptop dicht en leunde achterover in zijn stoel. 'Meer weten we niet,' zei hij.

De Ouwe zette een flatscreen aan die aan de muur hing. Hij legde uit dat hij zijn hand op een recente satellietfoto had weten te leggen.

Met de afstandsbediening vergrootte hij het beeld en hij zoomde in op een kleine open plek in de dichte jungle. Midden op het ontboste terrein stond de kliniek.

Nergens op de foto was menselijk leven te bespeuren.

Carlton hief zijn wijsvinger op alsof hij wilde zeggen: ik heb nog iets. Hij richtte zijn ogen op het scherm.

Met behulp van de afstandsbediening bracht hij het gebied ten noordwesten van de kliniek op het scherm. Daar, aan de voet van een heuvel, was een lange, geblakerde greppel te zien. Flarden zwarte rook hingen er nog boven.

'Enig idee wat dat is?' vroeg de Ouwe.

Beaman schudde zijn hoofd.

‘Zo te zien is dat een vuurkuil,’ zei Harvath. ‘Een flink grote.’

Carlton knikte. ‘Dat lijkt me ook. Weet je ook wat ze daar precies in brand hebben gestoken?’

‘Het zal geen afval zijn geweest.’

Beaman keek de twee anderen beurtelings aan, en op zachte toon zei hij: ‘Kan het zijn dat ze daar misschien mensen hebben verbrand?’

De Ouwe zette het scherm uit. ‘Het kan van alles zijn geweest.’

‘Maar stel dat ze daar mensen hebben verbrand?’ vroeg hij. ‘Misschien zelfs vrouwen en kinderen? Ons personeel, patiënten?’ Hij richtte zich tot Harvath en vroeg: ‘Als het geen afval is, wat dan wel?’

Harvath was in meer door oorlog geteisterde gebieden geweest dan hij zich wenste te herinneren. Hij had dingen gezien die afgrijselijk waren. De kwaliteit van een samenleving, vond hij, kon aan één ding worden afgemeten: hoe men er omging met de zwakkeren, en met name de vrouwen en kinderen.

Het satellietbeeld van de verschroeiide greppel bracht een vloedgolf aan herinneringen bij hem boven, stuk voor stuk hoogst onaangenaam, dingen die hij liever zou vergeten. Maar iets ervan kwam hem vreemd voor. Hij probeerde te bedenken wat dat kon zijn, en toen dat niet lukte, zette hij het gevoel van zich af.

‘Meneer Carlton heeft gelijk,’ viel Harvath zijn baas bij. ‘Het kan van alles zijn geweest.’

Even leek Beaman niet te weten wat hij daarop moest zeggen. ‘Maar we zijn het er met z’n drieën toch over eens dat het waarschijnlijk geen afval was?’

Harvath keek van de Ouwe naar Beaman, en hij knikte.

Er viel een ongemakkelijke stilte. Uiteindelijk nam Beaman het woord. ‘Meneer Harvath, ik wil weten wat er gebeurd is. Of nee, laat ik zeggen: ik móét weten wat er gebeurd is. Dat ben ik die mensen verschuldigd, dat ben ik al mijn mensen verschuldigd. Als dit een team was overkomen waar u verantwoordelijk voor was, zou u er waarschijnlijk net zo over denken.’

Het begon Harvath te dagen waar dit gesprek naartoe ging. Beaman wilde dat hij de operatie zou leiden.

Als Harvath in de schoenen van Beaman stond, zou hij natuurlijk ook willen weten wat zijn medewerkers was overkomen. Maar dit ging niet over zijn eigen team. Dit ging over de medewerkers van Beaman, en er was nog veel meer aan de hand. Je kon er niet gewoon eventjes naartoe om te kijken wat er gebeurd was.

Congo was de gevaarlijkste brandhaard ter wereld. In nog geen twintig jaar waren er vijfenhalf miljoen doden gevallen. Buurlanden die waren binnengevallen, oorlogen, politieke instabiliteit – het was als een lucifer-fabriek waarin ook benzine lag opgeslagen, met brandende fakkels aan het plafond. ‘Instabiel’ was nog veel te zwak uitgedrukt.

Het gevaar en de instabiliteit van de regio vormden slechts twee van de vele problemen die Harvath verwachtte tegen te komen. Allereerst waren er heel wat kwesties die om opheldering vroegen. Zo was niet eens bekend wie de beelden aan CARE had gemaild, en niemand wist waarom de schutters die de kliniek waren binnengedrongen beschermende kleding droegen.

Beaman beschreef Matumaini als een kleine medische hulppost die niet was ingesteld op de behandeling van zeer besmettelijke ziektes, omdat de capaciteit daarvoor eenvoudigweg ontbrak. Er werden hooguit wat kleine operaties uitgevoerd. Als er een patiënt met een exotische of ongebruikelijke ziekte binnenkwam, werd daar onmiddellijk melding van gemaakt.

Maar voor zover Beaman of wie dan ook binnen CARE wist, was een dergelijke melding niet binnengekomen.

Het zinde Harvath maar niets. Hij had een hekel aan zaken waarin te veel onduidelijk was. Er waren te veel kwesties die alleen maar vragen oproepen.

Voor Beaman begon de tijd te dringen. Hoe langer het duurde voor er een team naar Congo werd gestuurd, hoe kleiner de kans was dat de zaak kon worden opgelost. Als er niet snel iets ondernomen werd, kwamen ze er misschien nooit achter wat er precies gebeurd was en wie daar verantwoordelijk voor was.

Weer doken er grimmige beelden in zijn hoofd op. De taferelen met complete gezinnen waren altijd het zwaarst. Hij had met eigen ogen gezien waartoe monsters in staat waren. Hij wist wat monsters bleven doen als niemand ze een halt toeriep. In dit incident in Congo vertegenwoordigden de monsters het uitvergroete kwaad. Kennelijk hadden ze het niet alleen op de zieken en zwakken gemunt, maar ook op degenen die hun hulp boden.

Zijn gedachten dwaalden naar zijn vrije week in New England, maar eigenlijk had hij al besloten wat hij ging doen, waartoe hij zich verplicht voelde om te gaan doen. Binnen de Carlton Group was er niemand anders die een dergelijke opdracht op zo'n korte termijn op zich kon nemen.

Als hij de operatie niet zou leiden, ging de hele zaak niet door. BuZa gaf niet thuis, en Beaman had het goed gezien: van de FBI en de CIA had hij

niets te verwachten. De enige hoop die CARE had, was op Harvath gevestigd.

Het zou een ontzettend lastige klus worden, en veel zou hij al doende moeten uitvinden, maar hij wist dat hij het kon, zoals hij er ook van overtuigd was dat hij Lara ervan kon overtuigen dat hun weekje in New England noodgedwongen uitgesteld moest worden. Hij zou later wel een paar dagen met haar weggaan, naar een bestemming waar het nog mooier was. Het ging allemaal goed komen.

En toen hij zijn besluit eenmaal genomen had, was hij er ook helemaal voor gegaan. Logistiek, bagage, financiële ondersteuning, support... het was één grote chaos, maar hij pakte de uitdaging met beide handen aan, omdat hij zich in tijden van chaos als een vis in het water voelde. De Ouwe had hem slechts één raad gegeven: 'Zorg dat je zo snel mogelijk weer uit Congo vertrekt.'

Binnen een etmaal stond hij in de Democratische Republiek Congo. Twaalf uur later had hij zijn team bij elkaar en trokken ze naar het noorden, in de richting van de Matumaini Clinic.

Hij zette het filmpje stop, keek of er nog nieuwe sms'jes waren binnengekomen, deed zijn mobieltje weer in zijn zak en schakelde het kleine Iridium-apparaatje uit dat hij gebruikte om toegang tot het satellietnetwerk te krijgen. Nadat hij was geland had hij Lara een berichtje gestuurd om haar te laten weten dat hij veilig was aangekomen. Ze had niet gereageerd. Harvath probeerde er niet aan te denken. Hij moest zijn hoofd bij de missie houden.

Als alles volgens plan verliep, zouden ze in een mum van tijd weer weg zijn. Dat hield hij zich althans voor. Hij had zich ook voorgehouden dat hij er wel in zou slagen Lara ervan te overtuigen dat hij hun weekje in New England wel móést afblazen, of zoals hij het had verwoord, hun reis 'om te gooien.' Dat was absoluut niet goed bij haar gevallen.

Dat was een slechte eigenschap van Scot Harvath: hij maakte zichzelf regelmatig dingen wijs waarvan hij wist dat ze niet waar waren.